

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky ve věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Univerzita Karlova**, sídlem Ovocný trh 5, Praha 1, za účasti: **M.G.**, zast. Doc. JUDr. Tomášem Grívnou, Ph.D., advokátem, sídlem Veletržní 924/14, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2011, č.j. 4401/11/III/Ko,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2011, č.j. 4401/11/III/Ko, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podle ust. § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) podal k zdejšímu soudu žalobu, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2011, č.j. 4401/11/III/Ko, o vydání osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání ve věci žádosti osoby zúčastněné na řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného sestává ze dvou listin, a to z rozhodnutí a přílohy, která je osvědčením ze dne 26. 5. 2011 bez uvedení spisové značky. Žalobce má za to, že teprve z celkového obsahu obou listin jsou zjistitelné základní skutečnosti k věci se vztahující. Je tak patrný záměr uznat zahraniční vysokoškolské vzdělání dosažené diplomem M č. 018328, M/2007, ze dne 15. 6. 2007, které vydala Univerzita Komenského v Bratislavě na jméno M. G. (osoby zúčastněné na řízení) a potvrdit jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu vydaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventa studia v magisterském studijním programu „Právo a právní věda“, studijní obor „Právo“. Současně se ve vydaném osvědčení uznává vzdělání získané držitelem tohoto dokladu studiem oboru „Právo“ a potvrzuje se jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v České republice absolvováním studia

v uvedeném studijním programu na veřejné vysoké škole. Držiteli tohoto dokladu se přiznává oprávnění užívat zahraniční titul „Magister“ (Mgr.). Univerzita Komenského v Bratislavě je státem uznanou vysokou školou, která náleží k systému vysokého školství ve Slovenské republice. Je tedy vysokou školou specifikovanou v čl. 1 písm. b) dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o vzájemném uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělávání vydaných v České republice a ve Slovenské republice č. 33/2001 Sb.m.s. (dále jen „dohoda“). Dle žalobce žalovaná provedla správní řízení a vydala individuální právní akt ve věci, která byla již „vyřešena (rozhodnuta dříve v českém právním řádu účinnou mezinárodní smlouvou)“. Vzhledem k tomu, že zákon o vysokých školách nestanoví pro nostrifikační řízení zvláštní procedurální pravidla, dopadá na procesní postup při vyřizování žádosti o uznání správní řád. Jestliže normativní smlouva stanoví, že příslušné listiny se uznávají za rovnocenné, že patřičné doklady se dále úředně neověřují, není tak dána pravomoc doklad slovenské vysoké školy úředně ověřit a dané zahraniční vzdělání uznat. Cílem smlouvy dle žalobce bylo, aby k ověřování nedocházelo, z dikce dohody vyplývá nepřípustnost další takové úřední činnosti správního orgánu.

Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí, neboť samotný výrok napadeného rozhodnutí postrádá přesnost, jednoznačnost a určitost, jestliže vyjadřuje zcela nekonkrétní příslib, že nespecifikovaná osoba (uchazeč) obdrží osvědčení o uznání přesněji nevymezeného vysokoškolského vzdělání získaného v blíže neurčeném zahraničí. Podrobnější údaj alespoň o druhu vysokoškolského vzdělání je obsažen až v odůvodnění rozhodnutí, specifikace účastníků řízení, ani bližší určení státu, ve kterém mělo být nostrifikované vzdělání získáno, nejsou obsaženy ani zde. Navíc odůvodnění rozhodnutí nemá autoritativní povahu, když tento výrok rozhodnutí je závazný, schopný právní moci a vykonatelnosti. Posuzovat obsahové náležitosti výrokové části rozhodnutí optikou celku napadeného rozhodnutí a osvědčení, na které je v něm odkazováno, nelze. Paralelní existenci osvědčení rozhodně není možné považovat za nedílnou součást původního rozhodnutí. Nezbytným předpokladem správního aktu je, že sám o sobě splňuje obligatorní náležitosti výrokové části. Tak tomu však v daném případě není, a proto je napadené rozhodnutí fakticky nepřezkoumatelné.

Dle žaloby napadeným rozhodnutím žalovaný porušil čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále § 2 odst. 1, 2, § 43 odst. 1 písm. b), § 27 odst. 1, § 68 odst. 2 s.ř. ve vztahu k § 89 a § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“) a dále čl. 4 a čl. 13 dohody.

Závažný veřejný zájem na podání žaloby je dle žalobce dán kategorickým požadavkem na dodržování právních předpisů a na kvalitu správního řízení, zejména pak na dané úrovni rozhodování a jednak též předpokládaným judikатурním významem soudního rozhodnutí vztahující se k dosud neřešené problematice.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že žádost o nostrifikaci byla osobou zúčastněnou na řízení podána za účelem výkonu zaměstnání v ČR (příprava na výkon funkce státní zástupkyně). Univerzita Komenského v Bratislavě je sice státem uznanou vysokou školou ve smyslu čl. 1 a podle čl. 13 dohody a doklady o vzdělání uvedené v dohodě na území ČR platí bez dalšího ověření, avšak dohoda obsahuje také článek 15, kterým je speciálně upraveno uznávání dokladů o vzdělávání pro účely pokračování ve studiu nebo pro účely výkonu povolání a odborné činnosti. Takové uznávání se uskutečňuje v souladu s platnými předpisy přijímacího státu. V daném případě v souladu s ust. § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. Žalovaný tak byl povinen o žádosti osoby zúčastněné na řízení rozhodnout a

v případě uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání vydat osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání zúčastněné osoby v ČR. Pokud jde o formu, žalovaný uvedl, že bylo rozhodnuto v souladu s metodickým vedením ústředního orgánu státní správy pro vysoké školství rozhodnutím s přílohou ve formě osvědčení, přičemž napadené rozhodnutí splňuje náležitosti požadované správním řádem a na daný případ se tak nevztahuje žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 80/2010-200.

Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že po ukončení studia na právnické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě byla přijata na pozici právního čekatele u Okresního státního zastupitelství v Ostravě a v dubnu roku 2011 naplnila tříletou čekatelskou praxi, na jejímž konci měla v souladu se zákonem č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, vykonat závěrečnou zkoušku právního čekatele na ministerstvu spravedlnosti. Toto jí však bylo ze strany ministerstva spravedlnosti odepřeno s tím, že je k tomu zapotřebí uznání zahraničního dokladu jejího vzdělání, proto podala žádost o uznání vysokoškolského vzdělání. Žalovaný tak postupoval v souladu s čl. 15 dohody, který je speciálním ustanovením k čl. 13 dohody. K namítané nepřezkoumatelnosti osoba zúčastněná na řízení uvedla, že i kdyby listina označená jako „rozhodnutí“ neobsahovala zákonem požadované náležitosti, obsahuje potřebné náležitosti listina označená jako „osvědčení“. Přitom jde o vydání osvědčení podle § 154 odst. 1 s.ř., neboť v souladu s § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách škola vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání. *Uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace se tak dle zúčastněné osoby provádí právě formou osvědčení, které není vydáváno v klasickém formálním správním řízení* (viz. Správní řád, Jemelka a kol., C.H.Beck 2011, str. 564). Na rozdíl od deklaratorního správního aktu se osvědčení vydává v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění, kdy není o věci pochybnost nebo spor a není zapotřebí jinak použít správního uvážení nebo vyložit neurčitý pojem, neboť se osvědčují, resp. potvrzují skutečnosti úředně známé. Na vydání osvědčení se tak nevztahují ustanovení § 67 – 76 s.ř. o správním rozhodnutí, včetně jeho náležitostí. Osvědčení tak neobsahuje odůvodnění, které nadto v souladu s § 68 odst. 4 s.ř. obsahovat odůvodnění nemusí, neboť správní orgán jedinému účastníkovi řízení v plném rozsahu vyhověl. Dále nemusí obsahovat ani poučení. Ze správního spisu vyplývá, že zúčastněná osoba podala příslušnou žádost, výpis studijních výsledků, opis vysokoškolského diplomu, vysvědčení o státní zkoušce a především vyjádření právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, ve kterém doporučuje uznat vysokoškolské vzdělání zúčastněné osoby, tj. listiny, které nepochybně k vydání uvedeného osvědčení plně postačovaly (rozsudek NSS sp.zn. 2 Ans 1/2009, podle něhož správní orgán vydá osvědčení, lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem). V souladu s principem hospodárnosti a zachování práv nabytých v dobré víře, zúčastněná osoba navrhla soudu, aby ponechal v platnosti uvedené osvědčení, které podle jejího názoru samo o sobě splňuje náležitosti podle správního řádu.

Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodující skutečnosti:

Osoba zúčastněná na řízení podala podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace za účelem výkonu zaměstnání v ČR a to výkonu funkce státní zástupkyně. Důvod podání žádosti prokazuje e-mail ředitele odboru justičního Ministerstva spravedlnosti ze dne 6.1.2011 o sdělení právní moci žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí sestává ze dvou listin, a to z rozhodnutí a osvědčení, kdy pouze rozhodnutí je opatřeno číslem jednacím 4401/11/III/Ko a číslem evidenčním 2837. V záhlaví rozhodnutí je uvedeno, že žalovaný rozhodl podle § 89 odst. 1 písm. b) a § 106 zákona o vysokých školách. Ve výroku je uvedeno, že žalovaný rozhodl o vydání osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, která tvoří přílohu tohoto rozhodnutí. Odůvodnění obsahuje údaje o tom, že uchazeč splnil podmínky pro uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, proto žalovaný doporučil vydat osvědčení v magisterském studiu programu „Právo a právní věda“, studijní obor „Právo“. Druhá listina z téhož dne 26. 5. 2001, které dle výroku rozhodnutí je přílohou rozhodnutí, je označena jako osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v ČR, kterým žalovaný uznal podle § 89 odst. 1 písm. b), odst. 3 a § 106 zákona o vysokých školách, zahraniční vysokoškolské vzdělání dosažené diplomem M č. 018328, M/2007, ze dne 15.6.2007, které vydala Univerzita Komenského v Bratislavě na jméno M. G. a potvrdil jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu vydaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventa studia v magisterském studijním programu „Právo a právní věda“, studijní obor „Právo“. Současně se ve vydaném osvědčení uznává vzdělání získané držitelem tohoto dokladu studiem oboru „Právo“ a potvrzuje se jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v České republice absolvováním studia v uvedeném studijním programu na veřejné vysoké škole. Držiteli tohoto dokladu se přiznává oprávnění užívat zahraniční titul „Magister“ (Mgr.).

Městský soud v Praze o žalobě již rozhodoval a usnesením ze dne 27.11.2014, č.j. 7 A 274/2011-73, žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť vycházejí z usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 354/2011, dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou zjevně neoprávněnou.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 10 As 3/2015-63, vyložil závěry usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 354/2011, odlišně, neboť má za to, že usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 354/2011 *směřuje primárně proti tomu, aby stěžovatel své výlučné pravomoci na svého náměstka zcela přenesl. Nic přitom nenaznačuje a ani účastníci řízení či osoba na něm zúčastněná v tomto směru ničeho nenamítají, že by předmětnou agendu stěžovatelův náměstek vykonával pravidelně, systematicky či dokonce výlučně. Shora uvedené judikатурní závěry Nejvyššího soudu, resp. Ústavního soudu, zastupování stěžovatele jeho náměstkem proto v nyní projednávané věci – jak již shora uvedeno – nikterak nebrání. Bez významu v této souvislosti není ani skutečnost, že stěžovatel na svého náměstka nepřenesl za podání žaloby odpovědnost, nýbrž naopak nadále považuje žalobu za podanou jím samým (byť podepsanou jeho náměstkem v zastoupení).*

V dané věci tak byla podána žaloba osobou oprávněnou, proto soud projednal žalobu meritorně.

Soud vycházel při posouzení věci z následující právní úpravy :

Podle čl. 4 dohody vysokoškolské diplomy a vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení studia v magisterském studijním programu na vysoké škole v České republice a diplomy a vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení magisterského studia, inženýrského studia a doktorského studia na vysoké škole ve Slovenské republice se uznávají za rovnocenné.

Podle čl. 13 dohody všechny doklady o vzdělání uvedené v této dohodě platí na území České republiky a na území Slovenské republiky bez dalšího úředního ověření.

Podle čl. 15 dohody uznávání dokladů o vzdělání pro účely pokračování ve studiu nebo pro účely výkonu povolání a odborné činnosti se uskutečňuje v souladu s platnými právními předpisy přijímajícího státu.

Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice:

a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno,

b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

Přestože dohoda mezi ČR a SR stanovila pravidlo automatického uznání vysokoškolského vzdělání dosaženého na státem uznané vysoké škole, která náleží k systémům vysokého školství ve Slovenské republice (viz. čl. 1 písm. b, čl. 4 a 5), článek 15 dohody výslovně stanoví, že uznávání dokladů o vzdělání pro účely pokračování ve studiu nebo pro účely výkonu povolání a odborné činnosti se uskutečňuje v souladu s platnými právními předpisy přijímajícího státu, tedy dle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. Článek 15 dohody je třeba vykládat jako speciální ustanovení k čl. 4 dohody, avšak dle městského soudu jej nelze vykládat jako ustanovení vylučující obecné pravidlo vzájemného uznávání studia, nýbrž jako „dispozitivní“ ustanovení reflektující požadavek zaměstnavatele nebo školy. Smluvní strany dohody si zřejmě byly vědomy toho, že v případě nerespektování pravidla vzájemného uznávání dosaženého vzdělání zaměstnavatelem nebo školou by se stalo postavení absolventa zahraniční školy nejisté, neboť vynucení uznání kvalifikace zaměstnavatelem anebo školou by bylo pro absolventa velmi komplikované a zdoluhavé. Proto smluvní strany sjednaly zpětný odkaz na národní úpravu uznávajícího státu, pokud by zaměstnavatel nebo škola nerespektovali pravidlo vzájemného uznání dosažení vzdělání studiem školy smluvního státu dohody.

Ministerstvo spravedlnosti za účelem ověření podmínek pro vykonávání funkce státního zástupce (srovnej § 17 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství) požadovalo uznání dokladů o vzdělání osoby zúčastněné na řízení, proto podala podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách žádost o vydání osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání, o které žalovaný podle ust. § 89 odst. 1 písm. b), a ust. § 90 zákona o vysokých školách rozhodl. Žalovaný tak rozhodl v souladu s čl. 15 dohody, kterým byla založena pravomoc žalovaného k rozhodnutí o žádosti osoby zúčastněné na řízení. Žalobcem namítaný čl. 13 dohody soud vykládá ve smyslu vyloučení superlegalizace nebo apostilace podle Úmluvy o zrušení požadavku ověřování cizích veřejných listin ze dne 5. 10. 1961, dané ustanovení dohody tak není v projednávané věci relevantní. Žalobní námitka o nedostatku pravomoci žalovaného, resp. porušení čl. 4 a 13 dohody je proto nedůvodná.

Ohledně žalobní námitky vytýkající nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu ve věci nostrifikace studia na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě Západočeskou univerzitou v Plzni. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 52/2012-76, ze dne 8.7.2013. Podle tohoto rozsudku „vydané akty žalovaného, na něž je odkazováno, nelze vnímat jako jeden celek a posuzovat touto optikou též obsahové náležitosti výrokové části rozhodnutí, které v rozhodnutí

žalovaného jednoznačně chybí. Těžištěm každého správního rozhodnutí je jeho výroková část, ve které správní orgán uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jedná se o nutné náležitosti, na základě kterých musí být jasné, srozumitelné a určité, jaký výrok byl daným rozhodnutím založen, protože pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Pouze z něj lze zjistit, jaké právo bylo přiznáno či jaká povinnost byla porušena, porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté (res administrata), jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí atd. Skutečnost, zda bylo výrokem přiznáno právo či uložena povinnost, příp. konstatováno její porušení, v tomto směru není rozhodná a nelze ani akceptovat možnost, že by absence uvedených náležitostí výroku byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný vydal dva odlišné akty aplikace práva, na které nelze nahlížet jako na jeden celek. Jejich vzájemná existence nemůže obstát v podmínkách materiálního právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Esenciální náležitostí právního státu je požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny. O žádosti stěžovatele bylo možné rozhodnout jen jednou z výše uvedených forem, a to se všemi podstatnými náležitostmi, nikoli oběma současně či postupně, bez dodržování jakýchkoliv formálních pravidel. “

Oproti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ve věci nostrifikace Západočeskou univerzitou v Plzni výrok rozhodnutí žalovaného neobsahuje příslib, že žadatel o vydání osvědčení „obdrží osvědčení“ (srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 57 Ca 102/2008-131), nýbrž žalobou napadené rozhodnutí obsahuje výrok „o vydání osvědčení“. Tvzení žaloby o „příslibu“, že osoba zúčastněná na řízení obdrží osvědčení je v rozporu se skutečným obsahem výroku napadeného rozhodnutí žalovaného. V tomto rozsahu je dána odlišnost rozsudků o nostrifikaci Západočeské univerzity v Plzni a posuzované žaloby, avšak pokud jde o existenci dvou správních aktů ve vzájemné provázanosti jde totožné věci. Shodný je i výrok nostrifikačního rozhodnutí „o vydání osvědčení“ s výrokem rozhodnutí Ministerstva školství Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, které bylo předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věci rozsudku č.j. 1 As 129/2012-41 ze dne 27.9.2012, ve kterém Nejvyšší správní soud odkázal na svou předchozí judikaturu a konstatoval, že „stěžovatel z hlediska formy vytvořil vzájemnou, nesrozumitelnou kombinaci dvou aktů - rozhodnutí a osvědčení. Výrok rozhodnutí o vydání osvědčení je zcela neurčitý, nelze z něj dovodit, jaké zahraniční vzdělání bylo žalobci uznáno a na jaké zahraniční vysoké škole toto vzdělání absolvoval. Toto rozhodnutí pak odkazuje na druhý vydaný akt - osvědčení. Vzájemná existence těchto dvou aktů nemůže obstát. Postup žalovaného, který vydal „rozhodnutí o vydání osvědčení“ a současně „osvědčení“, v obecné rovině neodpovídá zákonné úpravě (§ 89 zákona o vysokých školách) a zejména odporuje požadavku předvídatelnosti činnosti veřejné správy a právní jistoty adresátů této činnosti, mezi které nepatří pouze žalobce. Adresáty činnosti veřejné správy jsou ve věci nostrifikace kromě samotných žadatelů o nostrifikaci též další subjekty, a to např. potencionální zaměstnavatelé těchto žadatelů v souvislosti s ověřováním dosažené úrovně jejich vzdělání při žádosti o zaměstnání.... postup zvolený stěžovatelem v projednávané věci vykazuje s ohledem na vše výše uvedené takové podstatné vady řízení, které mají za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, a to pro jeho nesrozumitelnost; ta je dána - vedle absence nutných náležitostí výrokové části předmětného rozhodnutí, jak uvedl v napadeném rozsudku městský soud - též paralelní existencí osvědčení, které rozhodně nelze považovat za nedílnou součást původního rozhodnutí. O žádosti žalobce bylo možné rozhodnout jen jednou z výše uvedených forem rozhodnutí, a to rozhodnutím se všemi podstatnými náležitostmi, nikoli oběma současně, jak se tomu stalo v projednávané věci. Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že stěžovatel

ve věci žádosti žalobce vydal dva odlišné akty aplikace práva - rozhodnutí o vydání osvědčení ze dne 19. 2. 2007, č. j. 6 221/2007 - 30, a osvědčení („přílohu“ tohoto rozhodnutí) ze dne 19. 2. 2007, č. j. 6 221/2007 - 30. Takový postup stěžovatele je v rozporu se zákonem.“

Z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žalovaný v posuzované věci v rozporu s § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách vydal dva odlišné akty aplikace práva, přitom výrok správního rozhodnutí ze dne 26.5.2011, č.j. 4401/11/III/Ko, postrádá podstatné náležitosti výrokové části, neboť obsahuje pouze, že bylo vydáno osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v ČR, avšak není zřejmé, jaké osobě bylo vydáno osvědčení a zejména, jaké konkrétní vysokoškolské vzdělání a kvalifikace byla uznána. Přitom je nepřipustné, aby ve výroku rozhodnutí bylo odkázáno na jiný správní akt, zde označen jako „osvědčení“. Je proto dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace zúčastněné osoby, neboť jde o dva samostatné správní akty, kdy „první správní akt“ (rozhodnutí) je nepřezkoumatelný z důvodu neurčitosti výroku a pokud jde „druhý správní akt - osvědčení“ označený jako příloha „prvního správního aktu“, platí v plné míře pro něj závěry uvedené v bodě 22 rozsudku NSS č.j. 8 As 52/2012-76 ze dne 8.7.2013. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 52/2012-76 ze dne 8.7.2013 *„v souzené věci nešlo o rozpor mezi formou a obsahem rozhodnutí. Krajský soud nebyl postaven před úkol zjistit skutečný obsah vydaného správního rozhodnutí v důsledku toho, že by jej žalovaný formuloval nejednoznačně. Ve věci byly vydány dva správní akty, jednak správní rozhodnutí, které však postrádalo podstatné náležitosti výrokové části a jednak osvědčení, které žalovaný deklaroval „pouze“ jako přílohou tohoto rozhodnutí. Krajský soud proto zaujal názor k přípustnosti takového řešení. Vytčené nedostatky nebylo možné překlenout tím, že by soud zohlednil materiální obsah rozhodnutí a upřednostnil jej na úkor jeho formy“*. Dále v rozsudku č.j. 9 As 105/2011-129, ze dne 11.9.2012, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„považuje za nezbytné vycházet ze skutečné povahy konkrétního úkonu správního orgánu v dané věci a nespoléhat pouze na jeho formální podobu nebo zákonné označení. Jakkoli tedy zákon o vysokých školách hovoří o vydání osvědčení, jedná se nepochybně o vydání správního aktu (rozhodnutí), které může mít formální podobu standardního písemného rozhodnutí ve věci nebo formu osvědčení, aniž by se přitom nutně muselo jednat o osvědčení vydané jako doklad podle § 151 správního řádu. Takový závěr by byl neopodstatněně zužující a ryze formální. Rozhodnutí správního orgánu je třeba chápat v materiálním slova smyslu a je jím jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení.“* U uvedeného vyplývá, že tvrzení zúčastněné osoby ohledně povahy „druhého správního aktu“ jakožto osvědčení ve smyslu § 151 s.ř. není relevantní, stejně jako zúčastněnou osobou uvedený odkaz na § 68 odst. 4 s.ř., neboť judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila nepřezkoumatelnost „druhého správního aktu - osvědčení“ ze skutečnosti, že předmětné „osvědčení“ je označeno jako příloha „prvního správního aktu“. Nepřezkoumatelnost „druhého správního aktu“ je tak dána jeho faktickou provázaností s „prvním správním aktem“ na základě jeho označení jako přílohy rozhodnutí, nikoli absencí odůvodnění. Městský soud je judikaturou Nejvyššího správního soudu vázán, proto má za to, že nelze obsahové náležitosti „osvědčení“ hodnotit bez zřetele k označení „osvědčení“ jako přílohy „prvního správního aktu“. „Druhý správní akt – „osvědčení“ tak nenaplnuje formální znaky osvědčení ve smyslu § 151 s.ř.

S argumentací žalovaného, který tvrdil, že vydal osvědčení v souladu s metodickými pokyny Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy se soud neztotožnil, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 81/2010 – 211 ze dne 23.2.2012 *„správní praxe plynoucí z interních aktů řízení (tzv. vnitřních předpisů) představuje určitý referenční rámec pro postup dotčených orgánů, zejména ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu*

libovůle, uplatňuje se však primárně uvnitř systému vztahů organizační nadřízenosti a podřízenosti ve veřejné správě a z tohoto pohledu tedy ministerstvem vypracovaný postup a přijatá praxe nepředstavují závazný právní rámec pro vydávání osvědčení o uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace; ten je dán zákonem o vysokých školách v ustanoveních § 89 a § 90...“. Z hlediska zákonnosti je proto rozhodné, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem o vysokých školách a správním řádem, metodické pokyny ústředního orgánu státní správy, jelikož neměly oporu v zákonné úpravě, tak nebyly v projednávaném případě aplikovatelné.

Soud vázán výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady nad rámec úřední činnosti mu nevznikly.

Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil povinnost ve smyslu § 60 odst. 5 s.ř.s., proto osoba zúčastněné na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu